

vila, da niso D—ci imeli kaj žeti. Komur je taka nesreča znana, se bo res čudil, kako morejo ljudje čez 7 dni spet tako razsajati v pivnici, in bo vaščane nemarno in zanikerno ljudstvo imenoval; al v njih čast moremo reči, da jih je bilo le pet takih v kerčmi, od katerih se je krik in šum po celi vasi razlegal; bili so namreč kmetje, ki so imeli svoje polje zoper točo asekurirano, in ker so bili ravno dosti veliko odškodnine prejeli, so jo veseli prejetega denarja mahoma v pivnico potegnili in tu židane volje bili. Pa tudi več unih vaščanov, ki so po toči skorej ob vse poljske pridelke prišli, je prilezlo v pivnico, da bi žalost enmalo v vince potopili. V tem ko ti nesrečneži vsi žalostni in klaverni pri verčih za mizo sedé in molčé pijó, upije unih petero zavarovanih eden bolj od drugega. Pojejo in ukajo na vse gerlo, tolčejo s pestmi ob mizo, da glaži po nji rožljajo, in uganjajo burke, da je gerdo; precej vampastemu oštirju so nastavljali včasih nogé, da se je memogredé spotikoval in dosti manjkalo ni, da ni na obraz padel in si ni svojega višnjevoga nosa potolkel.

Toda na svetu ne terpi nobena reč večno. Vino jih je pobodlo, da vekači omolknejo eden za drugim in položé svoje težke buče na mizo. Med tem pa se zdaj uni enmalo oživijo, katerim je toča veliko škodo napravila; vince jih je malo po malem tudi tako unelo, da so tudi začeli rogoviliti. Sperevega so se od prevelike škode pogovarjali, pozneje pa od uzrokov toče, ki so jih od vseh strani uganovali.

„Bendač, recite kar hočete, jez sem in ostanem pri tej misli, da je vse te nesreče le naš župan kriv. Dokler je oče Gregorec vremenu zvonil, nam ni toča nikoli polja poklestila. Letos pa se je župan vmes vtaknil in zvonjenje je bilo prepovedano, in lejte! zato nam je toča vse pokončala. Pri moji duši! da je to res“.

Tako je neki mož se ustil, ki so ga nezadovoljni vaščani največ obrajtali, in ki je bil pri vsakem shodu njih besednik. Bil je očiten sovražnik županov; zato so ga vsi tisti, katerim je bil župan tern v peti, tudi najbolj čislali. Kakor se pripoveduje, se je pa to njegovo sovražstvo zavoljo tega pričelo, ker župan ni hotel svoje hčere Barbke Dušakovemu sinu v zakon dati, s katerim sta si bila kakor pes in mačka. Mladi Dušak — Juri po imenu — je bil pisar na grajšini in je že delj časa županovo Barbko štimal. Dokler sta si bila očeta prijatla, je hodil mladi šri-barček očitno v županovo hišo in je lepo in bogato Barbko snubil; ko pa sta se očeta sperla, je zahajal k županovim le takrat, ko ni bilo očeta domá, ali pa le zvečer. Barbka je mladega Dušaka res rada imela in ker je oče to vidil, je ni silil, da bi bila bogatega starega vdovca vzela.

„Res je, Dušak, kar pravite“ — mu eden njegovih sosedov v besedo seže — „po mojih mislih se moramo za to reč brez pomude potegniti, da se bo vremenu spet zvonilo, ker se utegne kmali spet kaka huda ura poverniti, in nam še to pokončati, kar je zdaj ostalo.“

„Župan je terda buča, in kaj tacega kratko in malo nikdar ne bo pripustil“ — je drugi zakročil.

„Kako nek bi se dala tedaj ta stara šega spet upeljati?“ je več sosedov ob enem poprašalo.

„Župana moramo prisiliti, da z lepo stori, kar hočemo, — Dušak zakriči — če pa noče, bomo pa mi sami zvoniti dali. Jez mislim, da je zdaj ravno pravi čas k županu iti in se za to reč potegniti, ker se je jelo nebo že spet oblačiti, in v kakih minutah se utegne nevihta spet čez našo vas privleči“.

Ta beseda je bila vsem že precej naterkanim vaščanom po volji, in ker so se res černi oblaki na nebesu prikazali in je soparica napovedovala hudo uro, ustanejo vsi izza mize in pravijo Dušaku, naj jih k županu pelje.

Ko bi trenil, ni bilo v kerčmi nobenega drugega kakor kerčmar in unih pet kmetičev, kateri so imeli polje pred točo zavarovano in so zdaj vsi po versti smerčali, da je bilo kaj.

(Dal. sl.)

Naj „Novice“, ktere se vseskozi poganjajo tudi za blagor kmečkih ljudi in za miloserčnost do uboge živine, odpró spet enkrat černe bukve in zapišejo va-nje grozno prigodbo, ki se je pripetila te dni v Bohinji. Bila je neka kobila na porodu, pa ni mogla storiti. Namesto, da bi bili po kakega zvedenega človeka šli, pokličejo znanega mažaka Jožeta Menčegarja iz stare fužine. Nogo žbetovo je vidil spred ležati, pa še vedil ni, ali je prednja ali zadnja, — 5 ur so ubogo žival martrali — šest jih je po njegovi komandi uleklo, tako, da so iz kobile odtergali nogo žbetu in ste kobila in žebe konec vzele. Marsiktero škodo je ta „kunštni“ človek pri bolni živini že napravil, — tabart je pa kaj očitno pred vsem svetom pokazal svojo „kunšt“, da so spregledali zdaj tudi tisti, ki so temu bahaču dozdej verjeli. Pri tej kobili, ktero bi bil podučen živinozdravnik gotovo otel nevarnosti, ako bi bil žbetu nogo nazaj spravil in ga v maternici na pravo stran obernil, si je mazač sam dal pečát, koliko vé in koliko zná. Če ga lastnik kobile ne toži za veliko škodo, ki mu jo je naredil, je vendar misliti, da ga bo slavna gosposka, ako za to prigodbo zvé, kaznovala saj za to, da je živino tako strašno terpinčil. Vi pa, ki imate bolno živino, le tecite k njemu, da bo po svoji „kunšti“ skusil, ako bo mogel, vam živino končati; al povemo vam, da še vselej tega ne bo mogel, ker je včasih sama živinska natura tako močna, da premaga bolezen pa še neumnega mazača poverh! Le tecite k njemu; iz matere odtergana noga mu je pisala patent živinodertnika!

Eden, kteremu se gospodarji pa tudi njih živina smili.

Spomini.

11. avgust 1851.

+×+. „Oj vakance, oj vakance, hajd čez klance na gibance!“ In ven je vrelo pri vseh mestnih vratih. Oj vi lepi, veseli časi! Kako ponosno smo peli že v prvi latinski šoli dijaško pesem: „a, a, a, laeta sunt tempora“. Je vendar enkrat prišel, — kaj! — prilezel počasen kot slinov polž toliko zaželjeni dan, ko smo imeli „forlezungo“. Že prejšen večer so priderdrali očetje od vseh vetrov po svoje „drage“ sinčke; tudi nektera skerbna mati ali nepoterpna in radovedna sestra je prišla, ki Toneta ali Anžeta že celih deset mescov ali saj od velike noči z nobenim očesom vidila ni. — Kako smo hiteli spravljati na voze svoje skrinjice in punkelce, ki so bili že, Bog vé! kako dolgo — nabasani in navezani. Vozovi so, se vé da, stali zunaj pred muto, ali pri „Boštjanu“ ali pri „Gospodariču“, kar jih je bilo učencov iz gornje strani, so s plavcom (flosarjem) večidel pešč šli. —

In spričo v roki se nobeden več ni ozerl nazaj; kteri so se vkup peljali na enem vozu, so jo pobrisali vkup, ukaje, da bojo jutri ali morebiti že drevi sopet vidili, kar je duša gledala vsako ubogo noč v sanjah: sladko domačijo in vse njene premile, nedopovedljive zaklade. In voziček za vozičkom je odnesel po 4, 5, tudi več takih srečnih serc.

In domá! Oh, če je že siva tvoja glava in ti je serce že oterpnelo v bojih, čmernostih in strupnih zvijačah življenja, — če ti je merzla proza jeklene službe že vzela vso prijaznost in veselje do njega, — če se spomniš, kako je bilo, ko si pervikrat po dolgi ločitvi sopet zagledal obličje ljube matere in drugih domačih, in si nesel vesel svojo spričo precej drugi dan fajmoštru in kaplanu in učeniku svojega kraja in so te tako lepo pohvalili, še menda rekli pri kosilu ti ostati, — in pervo nedeljo, ko sta z materjo k zjutranjem opravilu šla (se ve da si že imel dolgo suk-njico in šiltasto kapo) — oh kako so te vendar mati gledali s tihim ponosom in preserčnim veseljem, ki jim je sedelo na ustih in v očeh, in prerajtovali so že menda,

kako dolgo bi bilo še treba čakati do nove maše. Pri cerkvi si najdel svoje stare tovarše in verstnike, in popoldan je prišel marsikteri sosed v vas k vam, ali sta pa z materjo sedla pod hruško, ki so se začele že trebiti, pa si jim pravil, kako se ti je godilo, in mati se nikoli niso mogli dosti načudovati, kaj si že vidil po mestih, in koliko si se že naučil. Tvoje oko se je pa oziralo po okolici in pozdravljaj si stare znance, vsako drevo in vsak germ, vsak plot in vsako lešo, — saj so ja bili vsi ti priče tvojih mladih let, saj so te ja vidili, kako si počasi odraščal, bili so vsi — prijatli najlepših — otroških časov. In vprašal si mater: ali imajo letos lastovke spet mlade na podu, — saj v tako hišo ne treši, kjer so lastovke pod streho, — in če so bile seničice v stari jablani od sušivnic? Aj in mati so na vse tvoje vprašanja tako ljubeznjivo odgovarjali! — Ah brate! ne sramujva se, če se nama brada trese in nama solza kane čez gerbančasto lice! Saj ja oba veva, koliko je vredno tiho veselje tistih nedolžnih let! Je prišlo veselja še dosti, — bilo ga je bolj glasnega — upijanilo je človeka; al bolj serčnega — nikoli več, nikdar več!

In tako prinesejo vakance vsako leto svojo torbico veselja in sreče za mlade serca. — Tako je bilo tudi pred osmimi leti. Fercunklovo je bilo tū; ajda si je že sama senco delala, in učencov veseli roj je letel iz latinskih panjev čez goro in plan, nabirat si medu veselje iz cvetlic preljubega doma.

Mene pa tisto leto in že ktero pred ni spodil ne en svetnik in tudi vsi ne iz šole; bil sem že vprežen v službeni jarm. Al vendar mi je prinesel veliko veselja tisti svetnik, ki jih tako hitro razpodi na vse četiri granice sveta, — prignal mi je vsako leto po 5 do 6 takih brezskernih veselih gostov, mi okrajšat dolgi čas za kake tedne in v moje tihe sobe nanašat novega življenja. Tako tudi z začetkom vakanc leta 1851.

„Aha“, — se boš morebiti zdaj spomnil — „hm — res je, — res — nismo bili tisto leto po Št. Lovrencovem v Bledu?“ Zdi se mi, da smo bili! — Oj koliko veselja! Pa saj ste, ljubi pisatelji ali sami že bili v Bledu ali ste saj že toliko brali o njem v naših ljubih „Novicah“ in drugod, da mi popis kraja in pri takih priložnostih navadnih veselje radi opustite. Saj že skoraj ni pesnika več, ki bi se o Bleški lepoti ne bil skušal, — ne pratike več, da o Bledu v nji bi ne bilo kaj branja. Toliko ti povem, ki te tedaj zraven ni bilo, da takega veselja je jezero še malo kedaj vidilo in čulo!

Slovenski dijaki iz Kranjskega, Štajarskega in Koroškega so imeli svoj shod. Ljubljana, Celjovec in Celje so bili poslali svojih sinov, naj se bratrance pobratimijo v brate. Poznali so se že po svojih spisih in dopisih, — al jim boš zameril, da so želeli se tudi osebno spoznati? „Kakošen mora vendar ta in ta biti? — bled — drobne postave, sinjih pohlevnih oči? — njegove pesmice so tako mile in nježne itd.“ — so se po potu o svojih novih bratih pomenkovali.

Srečni smo se snidili. Vreme nam je Bog dal, kakoršno si prost učenec ob vakancah od Boga le sprostiti more. Kakošne volje so bili fantje! Da smo bili najpred pri Petranki, splezali na stari grad, občudovali očeta Triglava in navdušenja si pili iz njegovega ogleda, to se samo po sebi ve. Popoldan pridemo do Malnarja nazaj, — kratka pa krepka južnica je združila kakih trideset do štirideset mladih rodoljubov. Hej! koliko „živio!“ in „at žije!“ in „hurrah“ je zadonelo iz zelene ute čez jezero do sive skale, do modrih nebes! Saj so bili ushitjeni mladenči žive nomenklature naših slovanskih korifeov. Ni se zabil noben slovenski rod. Palacki in Karadžič, Jelačić-ban in Smolar lužički, Koseski in Mickiević — zdravica je zdravico terla — živim in rajnim kar ima slovanski rod le zvezd na svojem nebu. O da bi pesnik „Slavy dcere“ bil med nami bil! — Poslednjo zdravico smo zagnali:

„Bratjo! Sada zadna čaša!

Za ljubav i slogu našu!“ —

in posrebernil je že mesec robove zahodnjih gor. „Bratje! na ladje!“ so nas vabili naši dijaški veslarji. In

„To je ona silna moč,

Ka će sravnat vse jedno!“

prepevaje smo stopili v ladjice. Troje jih je bilo polnih naših mladenčev, — vstrie so vesljale. V zadnji nas je bilo le čvetero. Vesljal nas je mlad mož, milega pa vendar resnobsnega lica, v črni sukni s širokimi rokavi, — naš rajni Plemelj, — Bog mu daj dobro! Podgorski in Bleški kaplan smo sedeli drug drugega pod pazdih in roko v roki na deski in poslušali veselo petje iz čolnov pred nami. — Pridemo sred jezera, kar se vlijejo prvi mesečni žarki na valove, in val za valom zaleskeče; — bližej in bližej cerkvice, mahoma stopi šip čez streho starega grada — oj Bled — res raj — ne posveten kraj tega sveta v takem trenutku. — Ne bom ga pozabil ne — ne — vse svoje žive dni ne! — Pri cerkvi smo. Zvon zapoje — vse vtihne — klobuk za klobukom zgine z glav, kar se oglasi premila Potočnikova pesem: „Veš o Marija, moje veselje?“ Pervikrat sem jo čul; bila je tedaj še nova; al od tistega večera jo nosim s saboj; marsiktero uho se je je že naučilo; marsiktero solzo mi je že izzmela pri ločitvi, pri shodu še v poznejih letih — zmiraj nova, zmiraj lepa me spremlja pesem, me spremlja spomin tistega večera in me spremljala bota do tistih dôb — oj! da bi moje in nas vseh veselje tam bilo — tam — kjer žalega ne bo!

Zvon je utihnil, utihnila tudi pesem; al v moji duši je donela naprej in naprej, da se je vzdignila v gorečo molitev: „O moj Bog! da bi teh vseh življenje bilo mirna vožnja po nemirnih valovih sveta, podobna nicojšnemu večeru! Oj da bi bili vsi vavek zvesti svojemu poklicu, bili vredni sini, zvezde, stebri svoje sladke domovine, svojega veličanskega roda!“

Tiha je naša čveterica sedela, le roka je roko stiskala; kdo bi bil besedico zinul? Počivale so vesla! — In zopet so jo zagnali čez mirne sreberne valove v tiho milo noč, tako krepko in vendar tako milo: „Kje dom je moj?“ in „Hej Slovani!“ „Brodnek čuti udarca“, „Otok Bleški“ itd., dokler niso ladjice pri Petranki sopet postale. Slepí Jur nam je zaigral pesme mile domačije — kako so prepevali mladenči! oj kako prelepo kolo je bilo! kakih obljub je čula tista ura, kako navdušenje je vidila, kad je gromovito zavrelo: „Proklet naj bode izdajavec vsaki domovine!“

Razkrušili smo se sopet. — Dan zastanka — minul je — kakor mine vse na svetu. In od tistihmal? Koliko tistih je zvestih ostalo svojim obljubam? Dosti jih je bilo fantastičko-pesniško oblečenih: klobuk z dolgim trakom, kitico ali peresom, prav — „na pol grunta“. Ni duha ne sluha od njih. Dva med njimi sta bila najbolj prozajična in tiha viditi — kolikor se še spomnim — le malo je bilo njunih besed; morebiti ju je kateri mlačnosti in preobilne flegme dolžil. Kdo sta nek bila? Evo! eden je bil izgled naših učiteljev, naš verli, pridni Praprotnik, in drugi? Bog Te živi! Ti neutrudni mrav, Ti od Boga obdarjeni pesnik „Zorina“ — Zdravstvuj Matija moj!

Oglasil se je res še marsikteri, in obetal iz lepega zdravega cvetja, zdravega sadja obilno — al „ugasnil je s časom obljube spomin“. Obledela je podoba, utihnil je glas, zakopano, pozabljeno vse! Zakaj?

Oj huda je zloba,

Ki dušo mori!

Francoz jo „Migraine“

Anglež jo „Spleen“

Nemec „Weltschmerz“ veli —

Slovenec ji pravi: „lenoba!“

Al naj povem še družih vzrokov? Saj so vam znani! Enemu se pravi: „S trebuhom za kruhom“; drugi je iskal pot do „gloire“, pa mu je spodletelo; tretjega je precej prva kritika oplašila — zavihal je nos, pa

rekel: „Bodite sami!“ Oj ponosna maša! — Pomni duša staro resnico: „Errando discimus“ in da ja kritika ni namenjena tvoji osebi, in če te tudi zmele na tri mele, bo dobra moka, ker je namenjena tvojim slabostim, v tvoj prid, v prid vsega naroda, katerega slave menda, Bog nas vari! nočeš oskruniti; da je pa s takimi plodi sila povzdignil ne boš — to, Bog se smili! — boš ja lahko sduhtal; ti ni treba, da bi znal komarje kovati. — Kakor se nisi latinščine en dan naučil, in je profesorjeva rudečka tvoj pensum véasi gerdo popasila, lej, tak ne bodi term, ako te pravična graja na očitnem polji zadene. Saj se možicelnji lotijo velikanov s svojimi bodalci, češ: mesec beži! mravlja pride! — saj se ja še v Tebe zaletavajo, veledragi Dragan Davorine!“ — a šta će muva na turovem rogu?! — „Feriunt fulmina“ — „Es sind die schlechtesten Früchte nicht“ itd. in Žehtarčev Pavle iz Pohanc je djal: „V koprivo ne treši!“

Pa huja guba je na polji našega slovstva. Dolgo časa sém že pogrešamo nekterih pervakov na našem nebu. — Kje, Rodoljub Ledinski, kje so Tvoje miloglasne, sercabudne gosle? Kam si obesel svoj lok? — Podgorski Svitožar! Je mar zblodla tista glava, ki je v sredi ptujcov tako bistro vedila braniti „svetinje domače?“ — Pajcina se prede po strunah Tvojih, kamnogoriški Lovro! — Žalostno! — je struna stergala se pevcu ali zgrabil je za locen in na ostalih zaigral pesem otožnega serca — serčnega bola. — Ah! al kdo bi se dotaknul Tvojih ceter, ovenčanih s lovorom vavek živim, Ti orjaški velikan slovanske poezije, naš neumerjoči Koseski! Ah! ne čujemo več Tvojih ljubljencov, ne stresujejo več naših serc z gromom svojih skladov, ne zibljejo in mečejo več naših misel in čutov, kakor jim drago, zdaj v glasno veselje in ushitjeno radost, zdaj v čern obup, — v divjo strast — ali molko otožnost!

Oj, ko Vas ne čujemo več, ne bi bilo mogoče, Vas gledati saj? Ali se res ne najde — usmiljena nam majka! — po vsi slovenski zemlji ne eden rodoljuben ali saj toliko spekulativen knjigar, ki bi hotel s podobami naših slavni pesnikov in literatov špekulirati na mošnje slovenskih rodoljubov?

Al dost za prvi spomin. Nič ne zamerite, tovarši od 11. avgusta leta 1851. Morebiti zbudi prijazen spomin otožnost; — morebiti pa, in Bog mili daj! — ponovi obljube spomin tisto veselje in serčnost do dela, katero je vrelo pred osmemi leti v naših sercih in žilah! — Bog daj! Z Bogom vsi! Božja pomoč in slovenski pozdrav po vseh vaših potih!

Dopisi.

Iz St. Louis-a v severni Ameriki 11. jul. *) Zima je bila pri nas brez vsega snega; kratka spomlad in jako deževje; zdaj pa je vročina 98 do 100 gradov po F. Letos imam dosti dela s kmetijstvom; tudi na kmetije pri mestu sem spomladi čez 2000 tert s koreninami posadil, ktere prav lepo rastejo. Krompirja bom imel čez 2000 mernikov; zgodnega že kopamo in ga prodajamo v mesto po 2 $\frac{1}{4}$ gold. mernik. Tudi druga vertnarija se prav dobro spopnaša, kakor tudi moje teržtvo gré zmiraj dobro od rok. Pošljem Vam zdaj majhen dar. Ljubi oče! palica v Vaši starosti se še ni zlomila — tudi jez Vas še nisem pozabil itd. Premuta.

Iz velikih Mun v Čičarii 5. avg. — Toča, kakor smo 16. julija v „Novicah“ omenili, ni samo nam veliko škodo naredila, temuč tudi v več krajih Istre je siromašnim ljudem žito in grojzdje pobrala, kakor na Keršansčini, Šumberščini itd. Dragina isterskega vina dakle ne bo dosti z novim vinom jenjala, katero so že v nekterih krajih čez mesec dni mastiti navajeni. Pri nas se pije sedaj vino po 28 in 32 krajc. bokal dunajski in je vino večidel kranjsko. Tertna

*) Te verstice so posnetek iz pisma, ki ga je skerben sin iz daljne Amerike svojemu staremu očetu na Dolensko v slovenskem jeziku pisal, kakor je tu natisnjeno. Vred.

bolezen, da pride nesrečni prah ali pepel na grojzdje, se vidi po več vinogradih v Istri, da je prav žalostno za mar-sikterega posestnika. — Suša nam žuga zatreti, kar je toči ostalo ali se potlej obrastlo, ako berzi ne pride pohleven dež; vode je sém ter tjé že malo, trava je véla, krompir zastaja droben in obeta le pičel pridelek. — 14. dan t. m. bo pri nas birma v vikarijatski cerkvi sv. Marije Magdalene, drugi dan pa posvečenje nove cerkve v Bergudski eksposituri, za ktere zidanje so se že več let neutrudljivi ekspozit, častiti gosp. Jože Vode poganjali in vendar sedaj srečno končali. — V naši cerkvi sta veliki oltar in prižnica prav lepo prebarvana, katero delo je danes dokončal v „Novicah“ že omenjeni malarski mojster Marotti iz fare kstavske, katerega v resnici dela same hvalijo in vsem priporočajo, ki jih vidijo tudi v Roču, Humu in drugih krajih na čast umetniku in pa deželi, ktera ga je rodila.

Sajovec Jakob.

Iz Frankolovega na Štaj. 13. avg. Strašna vročina nas tare; najstarejši ljudje na pomnijo take. Drevje je začelo rumeneti, turšica in krompir zoriti; grojzdje vsahnjuje in černo prihaja. Tako bomo do Male Gospojnice vse pridelke izim grojzdja lepo pospravili, al kaj bomo prihodnjo spomlad jedli, sam Bog vé! Joško Iskrač.

Iz Kerškega na Dolenskem 13. avgusta. Tudi v našem okrogu se le žalostne dogodbe čujejo. Pretekli mesec je strela na Mertvicah v neko hišo udarila, da je do tal pogorela; k sreči je bila sama gospodinja v hiši, in je strela ni ubila. Ene dni potem je na Pivškem po zanikernosti mlatičev požár tudi eno kmetiško poslopje pokončal, in 10. t. m. je Mali Mrašev, vas v Leskovski fari, ki šteje 18 hiš, vsa pogorela; samo 3 hiše so ostale, ktere bolj nasamoti stojé. V tem ognji je tudi nekoliko prešičev konec vzelo. Začetek ognja ni znan. Dasiravno zategadel zanikerni, ker izmed 15 gospodarjev ni bil nobeden zoper nesrečo ognja zavarovan! so vendar revni pogorelci temveč usmiljenja vredni, ker so imeli skoro vse pridelke že pospravljene, in po ti nesreči nimajo ne stanovanja ne obleke ne živeža. Dobrotniki, usmilite se siromakov in pošljite jim kak milodar v prvo pomoč! Vem sicer, da sedanji čas Vas bo težko stalo; al prosijo vas res ubogi bratje. Vsak še tako majhen dar bo častita Leskovška tehantija (Haselbacher Deh.) hvaležno sprejela in ga pogorelcem razdelila. — Druga nesreča, ki nas tare, je bolezen, namreč griža, ktera po studenski fari, sosebno na Logu in po cerklanski fari hudo razsaja in zlasti otroke brez usmiljenja mori; v ravno imenovani fari je tudi prešičev za vročino že dosti pocepalo; še tretja nesreča, ktera nas stiska, je pa huda suša. Že sterneno žito se pri nas ni kaj dobro obneslo; na to je pa zavolj preobilne suše malokdo kak mernik ajde in kak maselc repe vsejal; sedaj, kjer je bolj pešena zemlja, se je jelo vse od kraja sušiti; ravno taka se vinogradom na bolj tanki zemlji godi; začelo se je tersje sušiti, jagode veneti in še clo s terte padati. Le jok in stok se sliši, in kaj še bo, ako nam usmiljeni Bog še dolgo potrebnega dežja ne pošlje! Fr. Mladič.

Iz Mengša. V petek zjutraj so tu 25 gospodarjem pohištva pogorele; začel se je ogenj nek po nemarnosti.

Iz Ljubljane. Žalosten je bil letošnji veliki Šmaren; druge leta nas je ajda v najlepšem cvetju razveseljevala; letos nikjer ne vidiš belega polja, nikjer ne slišiš ne ene bčelice ne, — vse je suho, velo, tiho, žalostno v okolici ljubljanski, ktera že spet 3 tedne ni dobila skor ne kapljice dežja razun večerajšnih!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Laškega. Kakor je podoba, ne bo zbor v Zürich-u tako kmali pri kraji, kakor se je izperva mislilo. 11. dan t. m. so imeli pooblastenci svoj tretji shod, pa tabart brez sardinskih, kteri so se s francozkimi posebej po-